

Den første sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1964 til 31. marts 1965.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 1434 og 1515).

Forhandlingen genoptoges.

Vagn Bro: Et af de problemer, der trods menneskehedens ejendommelige optimisme stadig trænger sig mere og mere på, de stigende ulykkestal i trafikken, der nu ikke længere alene diskuteres af de retsudøvende myndigheder, men hvor pædagoger og læger, ikke mindst inden for psykiatrien, nu er klar over farerne, har undergået en næsten dynamisk udvikling i dette århundrede som følge af teknikken.

Bortset fra de heldigvis begrænsede jernbaneulykker regnede man i århundredets begyndelse med 25 à 35 færdselsdrab pr. år, mest forårsaget af løbske heste. Her i vort lille land på ca. 44.000 km², foruden Grønland, og med ikke 5 millioner mennesker må vi regne med 40.000 à 50.000 færdselsulykker pr. år, ca. 125 pr. dag; vi må regne med, at over 20.000 personer bliver skadet mere eller mindre, og at vi, når hele året regnes sammen, sikkert nærmer os ca. 700 dræbte.

I en tid, hvor man søger at værne mennesket mest muligt personligt og økonomisk, i en tid, hvor man regulerer og bestemmer på mangfoldige områder, hvor nytten i hvert fald er et diskussionsemne mand og mand imellem, er det for mig uforståeligt, at samfundsmagten over for denne kolossale belægning på landets i forvejen stærkt belagte sygehuse — en ekstra belægning med et antal dødsfald, der nu nærmer sig 2 pr. dag — ikke sætter større magt eller i hvert fald bedre hjælpemidler ind.

Der er jo mange grunde til at bekæmpe krigen — det skal i sandhed være indrømmet — men det er vel også her navnlig de

mange døde, lemlæstede og sårede, man har for øje. Men disse triste tal fra krigen er jo ved at blegne over for dødsfaldene og lemlæstelserne på vore gader og veje. Det er således blevet mig meddelt, at i USAs sidste krig i Sydkorea faldt der i det sidste år 38.000 unge amerikanere, men i det samme år dræbtes der ikke 38.000, men 39.000 i den amerikanske daglige trafik ...

Formanden: Jeg henstiller, at man hører taleren i ro.

Vagn Bro: ... men man må jo sige, at død er død, hvad enten det så sker under fanerne eller i dagliglivet.

I forhold til vort lands størrelse er vi nu kommet godt med, idet det langt større og næsten dobbelt så folkerige naboland Sverige kan nøjes med at notere ca. 1.000 dødsfald om året. Hertil kommer — som det også blev berørt i går af det ærede medlem hr. Horn — at eksperter har opgjort de økonomiske tab ved ulykkerne til 1,2 milliarder kr. i Sverige, ca. 1 milliard kr. i Danmark og 2.500 mill. nye mark i Finland.

Nu nærer jeg ikke tvivl om, at vore nordiske lovgivninger ikke bygger på en fuldstændig klarlæggelse af færdselsproblemerne. Vore egne beskedne eksperimenter på hastighedens område har uden tvivl været ufuldkomne, og det er også grunden til, at vi nu undersøger med større og større hjælpemidler på et vanskeligt trafikforskningsplan på tredje år. Når dette års gunstige forskningsresultater er klarlagt hen på foråret, må resultatet, hvis dette nogenlunde kan fastslås, sikkert tages op af lovgivningsmagten.

Jeg havde forleden dag i Oslo lejlighed til at se noget af tæppet løftet for de naturligt nok ret nøje sammenfaldende resultater de fire nordiske lande imellem. I og for sig er denne ensartethed måske lidt ejendommelig, eftersom vejr- og naturforholdene er såre forskellige, men den har sikkert sin forklaring deri, at menneskene, deres psyke og mentalitet er nogenledes den samme, og